

begyndte Indledningsbønnen, aabnedes Kirkedøren af en ældre, sortklædt Mand, der havde en hvid Lærreds-Kørefrakke skødesløst hængende over den ene Arm.

Synet af denne Skikkelse vakte i hele Kirken en Bevægelse, der ikke kunde have været meget større, om det havde været Vorherre selv, som her pludselig aabenbarede sig for Menigheden. Endog Væver Hansen, der havde stillet sig op ad den midterste Pille, for at alle i Kirken skulde kunne se ham, syntes et Øjeblik at tabe Fatningen; hans ellers saa beherskede og katteløge lille Ansigt fik pludselig et ganske faaredumt Udtryk af Forbavselse.

I det nederste Stolestade paa Mandssiden, hvor den fremmede søgte hen, rejste man sig straks for at rømme Bænken. Men med en Haandbevægelse bad han dem ikke at lade sig forstyrre og tog rolig Plads ved Siden af en tyk Bondemand i det ene Hjørne af den iforvejen tæt besatte Stol.

Den eneste i hele Kirken, der hverken havde lagt Mærke til den fremmede Mand eller til den Opsigt, hans Ankomst vakte, var Provst Tønnesen. Da han havde sluttet Indledningsbønnen, tog han fat paa Alterbogen og gav sig til med hævet Stemme at oplæse Dagens Tekst. Derimod havde Hjælpe lærer Johansen straks opdaget den mærkelige Uro i Forsamlingen, og da han ved at stikke Hovedet ud af sin lukkede Stol fik Øje paa den fremmede, rejste alle hans krøllede Lokker sig ret op iverjret som en Haandfuld Spaaner. Med et forfærdet Blik saae han op paa Provsten, som om han vilde give denne et Tegn. Men Tønnesen vedblev uforstyrret med sin Oplæsning, og da denne var færdig, pudsede han Næsen, saa det rungede fra alle Kirkens Hjørner, stemmede derpaa begge Hænderne mod Prækepulten og begyndte at tale.